

лобрадитѣ екземпляри, подути лица, криви очи). Достовѣрностъ на Каницовитѣ типове. Понятіята за дадена дума и за честь не сж голѣми (ханджията ги мѣмрѣше за това). Явно диво, или, по-добре казано, занемарено население. Презъ срѣднитѣ вѣкове по-нататѣкъ на западъ е имало голѣмъ центъръ, Чипровци, споредъ В а з о в а тамъ било пълно съ развалини и срѣдновѣковни надписи.—Изгледъ на гориститѣ върхове, засипани съ снѣгъ. Кжщитѣ долу сж каменни, нагоре отъ калъ и дърво; широки стрѣхи, покрити съ керамиди. Голѣми безлистни дървета надъ лжкатушното корито на буйния потокъ.—На главното шосе бездѣнна каша. Селски животъ, крави и прасета се скитатъ отъ кжщи вѣнъ и назадъ; хранятъ прасетата съ динени кори; женитѣ прибиратъ кравитѣ назадъ въ кжщи. Живописенъ край. Азъ съ примрѣло сърдце тичахъ ту на предния балконъ на улицата (кираджийски кола по шосето), ту на задния, ту въ стаята — тишина и задоволство, прекжсвани само отъ несигурността на заминаването ми. Нови впечатления въ нова земя, досега менъ непознати. Живописенъ край. Reflexions [размишления].

Следъ обѣдъ турнахъ малкото куфарче до сламеника, легнахъ завитъ въ своята върхна дреха на него и така лежешкомъ написахъ съ гжстъ дребенъ шрифтъ обширно писмо въ кжщи, може би, най-особеното, каквото съмъ нѣкога писалъ: „Ханъ Клисуре, 8 ноемврий“. Следъ това останахъ въ полусънъ на сламеника, свѣщъта стоеше на куфара. Pensées. На 7 и пол. ч. слѣзнахъ долу въ гостилницата. Хазиятѣ гледали презъ вратата и, като виждали че лежа, мислили, че спя. Долу всичко лежеше по земята и седѣше: моето еврейче, единъ турчинъ, български войникъ, сръбски говорещъ файтонджия; lieblicher nasser Stiefelgeruch [приятна влажна миризма на обувца]. Ханджията ми донесе на масата нѣкаква си каша съ месо, съ кокали и кромидъ и бѣло сирене, чудесно. Пихъ студена като ледъ вода, при това съ очудване ми се каза: „ти не пиешъ вино“. Наивни въпроси на полудрѣмещитѣ кочияши. Синътъ на ханджията е интелигентно момче, изглежда, че сж македорумѣни, момчето пишело и „булгареши“.

Качихъ се горе. Прѣсенъ мангалъ Засапахъ съ качулката си и съ ботушитѣ, върху ми турско кебе; тракането на воденицата и бучението на Бързя ме приспиваше. За минута хвърлихъ погледъ вѣнъ върху нощната заснѣжена покрайнина, нѣкаква си бѣла полудневна свѣтлина, селяни съ борина минаватъ презъ мостчето и между кжщитѣ — особени нощни картини. Блещукането на мангала. Рѣненъ студъ.

Въ **недѣля, 9 ноемврий** рано сутринъта на 5 ч. ме събуди момчето на ханджията: часътъ е 11 (по турски). Разбира се, безъ тоалета и безъ миене. Долу е вече оживено. Пихъ черно кафе. Смѣтка 7 гроша. Качихъ се въ файтона. Впрѣгане на воловетѣ, 3 чифта съ трима селяни (5 рубли за смѣтка на